

FREGA MEETS SUNDAR

FERDINANDO FREGA

FREGA ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE SUNDAR

THE COMPANY · 11

*De la Reggio Calabria la Chennai, pe urmele lui Sundar
Pichai.*

Când am auzit prima dată numele acela, m-am întrebat serios cine dracu' era. Toată lumea vorbea despre el. Aproape că îi luase locul Nazarineanului — doar că nu avea 2.000 de ani. Avea doar 54 de ani și venea din pământul acela minunat care se numește INDIA.

Singurul loc din lume unde respiri aer englezesc, dar trăiești cu cultura și eleganța asiatică, într-un amestec de 22 de limbi, unde trăiesc în permanență aproape 1,5 miliarde de oameni.

Dar să revenim la povestea noastră: numele acesta era legat de o companie numită ALPHABET. Nu știam nici cine erau ei. Credeam că e un fel de consorțiu creat pentru analfabeții lumii, cei care nu avuseseră niciodată norocul să învețe să scrie și să citească. Apoi mi-am dat seama că nu mă înșelasem de tot, pentru că exact cu asta se ocupa — doar că textele, lectura și literatura trăiau înăuntrul web-ului, care folosea două coduri: zecimalul uman și binarul algoritmic.

Eram curios să-l înțeleg pe om, așa că, asemenea lui Kipling, am luat un tren și am călătorit de la Reggio Calabria la Bombay, căruia azi i se spune Mumbai.

Destinația mea era clară. Mă așteptau în CHENNAI, în statul TAMIL NADU din sudul Indiei, unde frații de lojă aveau să mă găzduiască. Toată lumea știa — de la Marea Lojă a Angliei în jos —

că fratele Frega trăia cu 70 de dolari americani pe lună și nu era obișnuit să ceară nimic nimănui.

Iată-mă, ajuns în sfârșit. Mă așteptau și m-au dus la ei acasă, dar am refuzat și am încercat să închiriez o cameră. Un sejur de trei zile era pe măsura posibilităților mele și se încadra în buget.

Aveam doar câteva ore să mă obișnuiesc cu locul, când a venit REGUNATHA să mă ia. Unde mergeam?

LA INSTITUTUL INDIAN DE TEHNOLOGIE MADRAS.

Imediat ce am ajuns, abia trecut de prima intrare a universității, am văzut o inscripție care m-a lovit ca un fulger. Motto-ul lor, în sanscrită, se traducea astfel:

SUCCESUL VINE DIN ACȚIUNE.

Am fost primiți de doi profesori, frați francmasoni, și am început imediat să-i întreb despre SUNDAR. Eram convins că studiasse la Madras pe vremea când ei erau încă asistenți.

Profesorii au recunoscut că știau cine era, deși în realitate studiasse la KHARAGPUR. Dar aici, au spus, toți îl considerăm unul de-al nostru.

Înainte de toate, mi-au explicat unde ne aflam. Nu era un simplu campus universitar din Boston. Eram înăuntrul a ceva incredibil: IIT Madras avea și capacitate de supercalcul prin IBM Virgo Super Cluster, care oferea o putere de calcul de 97 TERAFLIPS.

Ce naiba însemna asta, habar n-aveam. Nu mă pricep deloc, la naiba, la calculatoare, dar am dat din cap pentru că, după tonul lor, am înțeles că afirmația era importantă. Și asta îmi era deja de ajuns ca să fiu acolo.

După formalități, am plecat de acolo, iar REGUNATHA mi-a spus că are o surpriză pentru mine. I-am zis: „Să sperăm că nu sunt femeii. Am 61 de ani și nu mai sunt tânăr. În ultima vreme, femeile sunt forma mea preferată de conversație, pentru că mă inspir din inventivitatea și inteligența lor și mă hrănesc cu amândouă.”

Mi-a spus că mergem să vedem o femeie. „Dar liniștește-te, Nando, nu e vorba de sex. Pare să-l cunoască foarte bine pe omul pe care îl cauți și o să vezi că n-o să te dezamăgească.”

„Și pe urmă, știi că înainte de a fi francmasoni suntem oameni liberi și de bune moravuri!”

„Da, dar hai să rămânem îmbrăcați, te rog.” Hahahahahah.

Am intrat pe poarta casei ei. Ne-a întâmpinat o tânără. Trebuie să fi avut vreo 25 de ani, dar nu credeam că e fiica lui SUNDAR — și de fapt era nepoata femeii care ne aștepta.

Ne-a primit și ne-a poftit să stăm pe canapeaua ei. Ne-a oferit nelipsitul ceai, dar, ca un bun calabrez, am întrebat când mâncăm. Trăiam cu apă de două zile, iar stomacul meu era deja în grevă. Încă nu înțelesese că nu eram în Italia.

Femeia s-a prezentat ca RADHA și mi-a pus imediat întrebări directe, știind deja cine sunt.

M-am aplecat spre REGUNATHA și i-am șoptit: „Radha, ca aceea de la Zoho?”

Iar el, fără să schimbe expresia, a spus: „Nu, aia e mai tânără. Asta e mai înțeleaptă.”

Mi-a spus că se distrase foarte mult citind THE WILKINSON SAGA pe gillettenarrative.com. O citise poate de 20 de ori și se recunoscuse în anumite pasaje — în figura mătușii ei. Apoi, cu un

farmec feminin copleșitor, deși avea 90 de ani, m-a întrebat dacă tot ce scrie acolo e adevărat.

I-am răspuns cu o glumă simplă: adevărul și minciuna sunt doi algoritmi ai vieții, iar între ei stă narațiunea, care rămâne expresia vizuală a singurei persoane care o scrie.

A zâmbit, dar nu a fost surprinsă. Mi-a spus că era singurul răspuns pe care l-aș fi putut da. Dezvăluia cine sunt fără s-o spună. De aceea avea să-mi dea informații despre SUNDAR.

Când era mic, desena mereu o sută de zerouri și nimeni nu înțelegea de ce. Într-o zi a pus un 1 în fața lor. Am crezut că reprezintă viitorul lui cont bancar. Treizeci de ani mai târziu, lucra pentru o companie care se numea exact așa: Google, de la googol, un 1 urmat de 100 de zerouri.

Toată lumea fusese mereu gata să pună acest defect pe seama meseriei de stenografă a mamei lui. Dar eram abia la început, iar azi înțelegem că defectul cu care s-a născut nu s-a dovedit a fi altceva decât perfecțiune.

Am aflat dintr-o sursă sigură că într-o zi, curioasă ca întotdeauna, mama lui și-a întrebat fiul cum reușește banca să-i trimită un extras de cont cu 12 zerouri. El a răspuns: „Scriu cifrele de mâină, cursiv. Nu e destul loc.”

Am observat că pe tot parcursul poveștilor femeia și fratele care mă însoțea — și el un om în vârstă — schimbau des priviri complice. Dar eram concentrat doar pe ce făceam și nu m-am oprit să le descifrez codul comportamental.

Radha mi-a spus că Sundar fusese mereu îndrăgit și că femeile îl însoțeau des datorită eleganței, inteligenței și farmecului lui.

Aproape un portret al meu, dacă n-ar fi fost diferența dintre buzunarele noastre.

Când a venit momentul, am spus câteva povești din cei 40 de ani de călătorii prin 65 de țări: povești dintr-o viață, glume și aventuri. Femeia părea atât de absorbită încât ne-a invitat la cină. Dar am hotărât politicos că nu era bine să accept. Nu eram încă pregătit.

Când plecam, mi-a dat un bilețel și a spus: „Nando, scrie-mi oricând vrei. Îți primesc scrisorile cu mare plăcere. Și poți să-mi spui mătușă — aș fi mândră.”

REGUNATHA râdea ca un nebun, iar eu nu înțelegeam de ce. A spus că trecuseră cel puțin 30 de ani de când nu se mai aflate într-o situație ca asta. L-am rugat să mă ducă înapoi la hotel, dar mai întâi am fost destul de curios să-l întreb:

„Scuză-mă, dar soția ta cu ce se ocupa?”

Fără să se gândească, a răspuns: „Era stenografă.”

Eram gata să explodez, dar m-am stăpânit. În momentul acela l-am rugat să mă lase lângă hotel. Aveam să găsesc singur unde să mănânc, iar a doua zi urma să plec.

M-a întrebat dacă mai am nevoie de ceva, iar eu l-am invitat să vină la mine acasă, în Calabria, oricând are ocazia. Aș fi încântat să-l găzduiesc — să-i arăt ce știm noi, calabrezii, să facem bine oriunde în lume.

Dar cine erau, de fapt, personajele acestei povești?

Oameni reali. Nu i-am întrebat niciodată de unde vin. Pur și simplu le-am acceptat prezența, pentru că asta fac de 61 de ani — și sunt sigur că lumea nu mă va uita.

Iar în bilețelul doamnei indiene am găsit un mesaj care spunea:
„Întoarce-te la mine oricând vrei. Ești mereu binevenit.” Jos era
adresa ei.

A doua zi m-am întors la gară. Trenul părea să nu vrea să plece,
dar nu știam de ce. Poate mă aștepta pe mine. Sau poate înțelesese
că după AFRICA MEA, un calabrez putea avea și INDIA MEA.

Ferdinando Frega
BLADEFREGA · Nando the Scribe